

διαβάζω ιστορίες

Βικτώρια

Λίνα Μουσιώνη

Εικόνες: Γιάννης Σκουλούδης

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Χοροπηδώ! Χοροπηδώ ψηλά σαν καγκουρό. Μαζί με τρία ποτήρια πορτοκαλάδα, καμιά δεκαριά σοκολατάκια και τσιπς απ' όλα τα μπολάκια. Παραλίγο να κουτουλήσω στο ταβάνι, αλλά με σώζει η κοιλιά μου που είναι βαριά.

Κατεβαίνω μόνο όταν φτάνει η μεγάλη στιγμή. Η τούρτα δηλαδή. Αφήνω το τραμπολίνο και τρέχω για να καθίσω δίπλα στην Τάνια. Δικά της είναι τα γενέθλια. Σκουντάω λίγο την Εύη, λίγο τον Κωστή, και προλαβαίνω.

Τι τούρτα! Μοιάζει με μαγεμένο δάσος.
Τριώροφο. Κάνω μια μικρή δαχτυλιά στη
σαντιγί στα κρυφά. Μούρλια είναι. Σβήνει
η Τάνια τα κεράκια και εγώ διαλέγω έναν
μονόκερο, έναν νάνο και τρία ελαφάκια.

«Χαλάει τα δόντια η ζάχαρη! Η δική μου
μαμά είναι οδοντίατρος και μου τα φτιά-
χνει» λέω σε όσους παραπονιούνται.

Κάνω δυο μπουκιές την τούρτα, γιατί
με περιμένει ξανά το τραμπολίνο. Κι όταν
τολμά να ανέβει η Ρέα, φωνάζω δυνατά:
«Για στάσου! Να περιμένεις τη σειρά
σου».

Με εκπαιδευτικές
δραστηριότητες

7+

Όλοι λένε πως είμαι το καλύτερο παιδί.
Δεν είμαι μία Βικτώρια. Είμαι πολλές.
Βικτώρια η φρόνιμη. Βικτώρια η ευγενική.
Βικτώρια η άριστη. Αν ζυγιστώ, θα είμαι πιο βαριά
κι από τρεις μπαμπάδες. Αλλά εγώ δε θέλω να είμαι
πολλά παιδιά μαζί. Θέλω να είμαι η Βικτώρια
η αληθινή. Ευτυχώς βρήκα τη λύση, κι αν έχετε παρόμοια
προβλήματα, προτείνω να την εφαρμόσετε κι εσείς.

